

Feddersen, at D. K. S. skulde nedsætte et Udvalg til Udarbejdelse af et nyt Vielsesritual. Ordstyreren, Frk. Eline Hansen, henstillede det til Tillidsmændene at afgøre, om dette Forslag kunde sættes til Afstemning, skønt det ikke var paa Dagsordenen. Det vedtoges. Forslaget sættes derefter til Afstemning, og det vedtoges at bemyndige Fællesstyrelsen til at nedsætte det foreslaaede Udvalg.

Punkt IX. *Forslag til Forandring i Næringsloven, vedrørende gift Kvindes Ret til at drive Næring.*

Overretssagfører Munch-Petersen: Trods de Forbedringer i Kvindens Retsstilling, som det sidste Aar har bragt, er der et enkelt Punkt, hvorpaa Opmærksomheden endnu ikke har været rettet. Jeg sigter her til gift Kvindes Ret til at drive Næring. For Øjeblikket er Reglen den, at en gift Kvinde ikke kan løse Næringsbevis. Hun kan med andre Ord kun drive Handelsvirksomhed, hvis hendes Mand vil løse et Borgerskab. En ugift Kvinde, der før Ægteskabet har drevet Handel, vil kun kunne fortsætte denne, hvis hun før Ægteskabet indgaar en Ægtepagt, hvorved bestemmes, at den af hende drevne Handel med de til denne hørende Varer skal være hendes Særeje.

Jeg foreslaar derfor følgende Resolution:

»Fællesmødet bemyndiger Fællesstyrelsen til at arbejde for, at Næringsloven forandres derhen, at der tillægges gift Kvinde Ret til at drive Næring under samme Betingelser som Mand og ugift Kvinde«.

Dette Forslag vandt udelt Tilslutning og vedtoges efter en kort Forhandling.

Punkt X. *Hvad kan vi gøre for at indskrænke eller forhindre Sædelighedsforbrydelser mod Børn?*

Fru Valeur Ingerslev: Jeg vilde ønske, at en af de Talere, der bedre har Ordet i deres Magt, vilde have lagt den Sag frem, som jeg her i Dag vil prøve paa at indlede en Forhandling om; men der er maaske ingen her til Stede, hvem det ligger mere paa Hjerte at gøre noget for at beskytte vore Børn, og derfor vil jeg nu lægge Sagen frem saa godt jeg kan i det Haab, at disse andre saa vil tage fat, hvor jeg slap og gøre det langt bedre. — Det er nu 2 Aar siden, at vi var samlet til Fællesmøde i Horsens, hvor vi havde et udmærket Møde med Bjørnson som vort Midtpunkt. Ja, jeg var ogsaa højt oppe og svært begejstret; men hvor svandt det hele eller i det mindste fordunkledes, da jeg efter Mødet

i Aviserne læste om det afskyelige Mord paa den lille Pige i Aarhus, som De nok alle husker. Da slog den Tanke mig straks: Her har alle vi Kvinder siddet i 2 Dage og forhandlet om forholdsvis mindre Ting, og hvordan passer og beskytter vi vore Børn? Og er vi ikke nærmest til det? Er det ikke et af de nærmeste Krav til os, og som Bjørnson siger: »Hvad Du evner kast af i det nærmeste Krav!« Jeg siger med Vilje vore Børn, for det er det, vi skal naa til: at føle alle Samfundets Børn som vore og føle Ansvar for, hvad der bliver gjort imod et af dem, ikke nøjes med, som mange gør, naar der sker noget saadant, at sige: Gud ske Lov, det ikke var mit Barn! I ved ikke, hvad Øjeblik det kan ramme Jeres eget Barn og ramme det saa haardt, saa I aldrig forvinder det, for vi gør altfor lidt for at beskytte vore Børn. — Fra Horsens kom jeg til Aarhus og saa der, hvor stor Bevægelse der var over det gruelige Mord, og De har jo nok alle læst om den store Deltagelse, der blev vist ved den lille Astrids Jordefærd, den Sten der blev rejst paa hendes Grav osv. Men efter min Mening var det langt anderledes frugtbart, om vi rejste den Sten paa hendes Grav, at vi fik gjort noget mere for at værgе og beskytte de smaa. Og det er os Kvinder, der skal gøre noget. Vel kan vi endnu ikke give Love; men vi kan komme med Forslag til dem, og kunde vi gøre noget i den Retning for at værgе de smaa, var vi vundet et stort Skridt fremad. For lille Astrid har mange smaa Søstre, hvem det ikke er gaaet saa galt, men dog saa galt, saa de faar Lov at bære Mærker, om ikke paa deres Legeme saa paa deres Sjæl, af det hele deres Liv, og naar det i Almindelighed gaar saa stille af, er det sikkert, fordi de fleste Forældre helst vil skjule det og maaske ogsaa, fordi de ved, at det er saa uhyre vanskeligt at skaffe et Barn Ret i en saadan Sag. For hvilke Vaaben har vi givet Børnene i Hænde? Ikke andet end det, at de har Lov at aflægge et Vidnesbyrd; men det gælder intet i det Øjeblik, da Sædelighedsforbryderen har Mod til at benægte alt, og hvorfor skulde han ikke have det? Men her ligger efter min Mening Grunden til de mange Sædelighedsforbrydelser mod Børn, at Mændene saa uhyre let kan lyve sig fra dem; fordi Barnets Vidnesbyrd ikke kan fælde dem. Der er ingen, der skal bilde mig ind, at det er en større Tilfredsstillelse for en Mand at overfalde et Barn end en voksen. Jeg tror alene, det bunder i dette, at det kan gøres uden at risikere noget videre, højst dette: at blive sat